

РЕШЕНИЕ

№ 14559

гр. София, 28.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **10425** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с § 2 във вр. с чл.156 – 161 Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Образувано е по повод решение № 11112 от 17.10.2024 г. по адм. дело № 9519/2023 г. по описа на ВАС, Осмо отделение, с което е отменено решение № 5375 от 11.08.2023 г., постановено по адм. дело № 3351/2022 г. по описа на Административен съд - София-град, Трето отделение, 66 - ти състав, с което по жалба на И. П. А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. П. П. от САК, с адрес за кореспонденция [населено място], [жк], [жилищен адрес] е отменен Ревизионен акт № Р – 2222 – 05200 -07054 – 091 - 001 от 26.08.2021 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор, възложил ревизията и И. В. М.-Н., на длъжност „главен инспектор“ по приходите, потвърден от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 148 от 28.01.2022 г., в оспорената част на установени резултати по ЗДДФЛ за 2014 г., 2015 г., 2017 г. и 2018 г., с който са установени задължения в общ размер на 46 513,63 лв., в това число за данък върху доходите на физически лица в размер на 24 793,90 лв., вноски за ДОО, здравно осигуряване и Универсален пенсионен фонд (УПФ) в общ размер на 7 795,38 лв. и лихви в размер на 13 924,35 лв.

С жалбата се иска съдът да отмени обжалваният РА като незаконосъобразен, издаден при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон. Инвокират се съображения, че са неправилни и необосновани констатациите на органите по приходите при установяване и посочване на дължимите от оспорвания публични задължения. Излагат се доводи, че жалбоподателят преди ревизирания период е бил в служебни правоотношения с испанско дружество и на територията на Испания е извършвал превозна дейност. Твърди се, че посочените

суми в РА за процесните периоди с основание плащания по ДОО, ЗО и ЗДДФЛ са недължими, тъй като е необходимо да се съобрази, че конкретно превишаване на разходите над доходите като осигурителен доход, върху който се дължат окончателни осигурителни вноски за ДОО, ЗО и ДЗПО, следва да се докаже. Според оспорвания констатираното превишаване на разходите над приходите не означава, че следва да се определя нов размер на дължимите от лицето ЗОВ за съответната година, тъй като за разлика от чл. 12, ал.1 от ЗДДФЛ, съответните материални закони (КСО и ЗЗО) не въвеждат обща клауза за дължимост на такива вноски върху всички доходи на физическото лице. Обратно, същите изрично и кумулативно определяли доходи, върху които се дължат осигурителни вноски и това са доходите от дейност, упражнявана чрез личен труд (чл. 4 КСО и чл. 6, ал.2 КСО, към които препраща чл. 40, ал.1, т. 2 ЗЗО, в приложимите им редакции). Допълнително се посочва, че специалната разпоредба на чл. 124а ДОПК не дава основание за друг извод, доколкото предвижда приложението на чл. 122 – 124 ДОПК при установяване на задължителни осигурителни вноски да е „съответно“, т.е. съобразено с нормите на конкретния материален закон. Не на последно място са изложени съображения по фактите на спора. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. П., която поддържа жалбата, предлага да се уважи и РА да се отмени като неправилен и незаконосъобразен. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на Д „ОДОП“, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. И., която оспорва жалбата и предлага РА да се потвърди по съображенията, изложени в решението на административния орган. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано във връзка с издадена заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-2222-05200-07054-020-001 от 18.01.2020 г., с която на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, И. М. Р., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложила извършването на ревизия на И. П. А.. В нея е записано, че обхвата на производството е за следните видове задължения по периоди: Данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за периода 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г., ДОО – за самоосигуряващи се за периода от 01.12.2014 г. до 31.12.2019 г., Вноски за здравно осигуряване – за осигурители за периода от 01.12.2014 г. до 31.12.2019 г. и Универсален пенсионен фонд – за самоосигуряващи се за периода от 01.12.2014 г. до 31.12.2019 г. Посочено е, че ревизията ще бъде извършена от И. В. М. - Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията и Д. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите. Определен е срок за завършване до 2 месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. Заповедта е връчена на 24.11.2020 г. по електронен път.

Със Заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) № Р – 2222-05200-07054-020-002 от 22.01.2021 г., издадена от И. Р., е продължен срока за извършване на ревизията до 24.02.2021 г. Заповедта е връчена на 25.01.2021 г. по електронен път.

Със Заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) № Р – 2222-05200-07054-020-003 от 19.02.2021 г., издадена от И. Р., е продължен срока за извършване на ревизията до 23.04.2021 г. Заповедта е връчена на 19.02.2021 г. по електронен път.

Издаден е ревизионен доклад (РД) № Р-2222-05200-07054-092–001 от 14.05.2021 г., връчен на 14.05.2021 г. по електронен път. Срецу РД е подадено възражение.

Издаден е РА № Р-2222-05200-07054-091–001 от 26.08.2021 г., с който са установени задължения за довносяне в размер общо 38718,25 лв., от които 24 793,90 лв. задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ и лихвите за просрочия към тях в размер общо на 13924,35 лв.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е постъпила жалба с вх. № 94-И-333 от 10.09.2021 г. по регистъра на ТД на НАП – С. и с вх. № 23–22–1495 от 16.09.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП.

В хода на ревизията е установено, че имуществото и разходите на И. А. превишават размера на декларираните Приходи, доходи и източници за финансиране за 2014 г., 2015 г., 2017 г. и 2018 г. Самата ревизията е извършена по особения ред на чл. 122-124 от ДОПК, тъй като са установени обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК. За целта на жалбоподателя по електронен път са връчени Уведомления по чл. 124, ал. 1 ДОПК и чл. 1л. 17, ал.1, т. 2 от ДОПК, както и ИПДПОЗЛ, с което е изискано да представи декларации по чл. 124, ал.3 от ДОПК за ревизираните години.

Ревизиращите са отразили в акта, че оспорващият не е представил изисканите декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК, както и други доказателства, относими към установения недостиг на парични средства и определянето на основата за облагане. Освен това не е декларирали начални и крайни разполагаеми суми в брой за процесните години.

За определянето на основата за облагане на основание чл. 122, ал. 2 от ДОПК е направен анализ на всички относими към задълженото лице обстоятелства, които са описани на стр. 15 -16 от РД.

Въз основа на събраните доказателства органите по приходите са установили, че жалбоподателят е местно физическо лице по смисъла на чл. 6 от ЗДДФЛ и на основание чл. 8 от ЗДДФЛ е данъчно задължено лице за облагаемите доходи, получени от източници в България и в чужбина. Не е семеен, има едно дете - дъщеря, която е пълнолетна.

За ревизираните години не е подавал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ.

За периода от 01.09.2014 г. до 31.12.2019 г. е работил по договор за управление и контрол в „ИВО ТРАНСПРЕС“ ЕООД, на което е едноличен собственик. Получавал е доходи от трудови правоотношения за периода м. 04 - м. 12.2019 г. от „ТУРБО ТРАНС- 07“ ЕООД. През 2016 г. е получавал доходи по трудово правоотношение и от „ГЕТОВИ ТРАНС“ ЕООД, за което е представен трудов договор от 21.09.2016 г. Получавал е доходи от извън трудови правоотношения през 2016 г. и 2017 г., които са описани на стр. 2 -3 от РД.

Установени са доходите от трудовите и извън трудовите възнаграждения, получени през годините, които са намерили отражение при съпоставката на доходите и разходите.

Установени са закупените и продадени МПС, разходите за покупката им и доходите от продажба също са намерили отражение при съпоставката на доходите и разходите.

През ревизирания период са установени две сделки с недвижимо имущество. През 2016 г. е придобил недвижим имот - апартамент в [населено място], кв. О., [улица], със застроена площ 78 кв. м. и 1/4 идеални части от дворно място, съгласно нотариален акт (НА) №7, том III, рег. 3524, дело №326 от 29.06.2016 г. Цената на имота е 66 499,00 лв. Средствата за покупката са от заем в размер на 55 000,00 лв. от „СОСЙЕТЕ ЖЕНЕРАД ЕКСПРЕСБАНК“ АД, за което е представен Договор за жилищен кредит от м. 06.2016 г.

С НА от 25.04.2017 г. жалбоподателят е продал на дъщеря си поземлен имот и сграда в [община], м. Скъсаното, за сумата от 3 300,00 лв.

Оспорващият като едноличен собственик на капитала на „ИВО ТРАНСПРЕС“ ЕООД е правил допълнителни парични вноски в капитала на дружеството, на основание чл. 134 от ТЗ, за което са представени приходни касови ордери /ПКО/ и квитанции.

Предоставените суми по години са както следва: за 2014 г. - 68 000,00 лв.; за 2015 г. — 18 000,00 лв.; за 2017 г. - 16 500,00 лв.; за 2018 г. - 66 700,00 лв. и през 2019 г. - 74 900,00 лв.

В хода на направена проверка на „ИВО ТРАНСПРЕС“ ЕООД са представени разходни касови ордери (РКО) за върнати суми на И. А., както следва: 2014 г. - 23 000,00 лв.; 2015 г. - 47 000,00 лв.; 2016 г. -38 600,00 лв. и за 2018 г. - 48 522,63 лв.

От „ИВО ТРАНСПРЕС“ ЕООД са представени оборотни ведомости, при прегледа на които са установени салдата и движението на сметка 493 „Разчети със собствениците“ за ревизирания период, като е констатирано, че кредитните обороти не отговарят на сумата на приходните ордери за съответната година. Оборотите и салдата на цитираната сметка са описани по години на стр. 15 от РД.

По данни от ИС на НАП са установени и извършените покупки от жалбоподателя, както и платените суми за телекомуникационни услуги и електрическа енергия.

Установени са дължимите и внесени суми за вноски за ДОО, УПФ и 30.

Установени са наличностите и движението по разплащателните сметки на лицето.

По отношение на началната разполагаема сума в брой към 01.01.2014 г. оспорващият е дал писмени обяснения, че е разполагал с около 150 000,00 евро, които е спестил от трудови възнаграждения, получени в Испания, където е работел от 2002 г. до 2014 г. Тъй като не е представил доказателства, че е разполагал със сумата от 150 000,00 евро, органите по приходите са приели сумата от 5 000,00 лв. за начална разполагаема към 01.01.2014 г.

Въз основа на събраните доказателства е извършен анализ на получените доходи и извършените разходи, придобито имущество, участия в търговски дружества и др. и е установено, че за 2014 г., 2015 г., 2017 г. и 2018 г. разходите надвишават приходите, а за 2016 г. и 2019 г. приходите на И. А. надвишават разходите.

За 2014 г.

След извършена съпоставка на получените доходи и извършените разходи, описани в табличен вид, е установено превишение на разходите над получените доходи с 183 119,32 лв., възприети за доход с неустановен произход. В тази връзка органите по приходите са определили данъчна основа за облагане с ДДФЛ по реда на чл. 122, ал. 2, т. 4 от ДОПК в размер на 183 119,32 лв. и съответно по реда на чл. 48 от ЗДЦФЛ е определен дължим ДДФЛ в размер на 18 311,93 лв.

За 2015 г.

При съпоставянето на получените доходи с размера на направените от оспорващия разходи е установено, че имуществото и разходите превишават размера на декларираните приходи, доходи и източници за финансиране, като превишението е в размер на 7 570,23 лв., което е прието за данъчна основа за облагане по реда на чл. 122 от ДОПК. Дължимият ДДФЛ, определен по реда на чл. 48 от ЗДЦФЛ е в размер на 757,02 лв.

За 2017 г.

При съпоставянето на получените доходи с размера на направените от И. А. разходи е установено, че имуществото и разходите превишават размера на Декларираните приходи. Доходи и източници за финансиране, като превишението е в размер на 40 549,87 лв., което е прието за данъчна основа за облагане по реда на чл. 122 от ДОПК. Дължимият ДДФЛ, определен по реда на чл. 48 от ЗДЦФЛ е в размер на 4 054,99 лв.

За 2018 г.

При съпоставянето на получените доходи с размера на направените разходи е установено, че имуществото и разходите превишават размера на декларираните приходи и източници на финансиране, като превишението е в размер на 16 699,57 лв., което е прието за данъчна основа за облагане по реда на чл. 122 ДОПК. Дължимият ДДФЛ, определен по реда на чл. 48 ЗДЦФЛ е в размер на 1 669,96 лв.

В хода на настоящето производство са приети като писмени доказателства материалите съдържащи се в адм. дело № 3351 по описа за 2022 г. на АССГ и в адм. дело № 9519 по описа за 2023 г. на ВАС, Осмо отделение.

По отношение на приетата, при предходното разглеждане на спора от АССГ, съдебно счетоводна

експертиза съдът счита, че следва да посочи, че я кредитира дотолкова, доколкото систематизира и представя в табличен вид твърденията на жалбоподателя за наличните парични средства в началото на ревизирания период и постъпилите суми за ревизираните години. С цел сравнителен анализ съдът ще използва заключението на вещото лице при съпоставката му с установеното от органите по приходите в РД, както и приетите по делото писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

На първо място, настоящият съдебен състав констатира разминаване между посоченото на стр. 2 от решението на директора на ДОДОП и съдържанието на таблица 3 от процесния РА, изразяващо се в следното: ответникът е посочил, че „са установени задължения в общ размер на 46 513,63 лв., в т. ч. за данък върху доходите на физическите лица /ДДФЛ/ в размер на 24 793,90 лв., вноски за ДОО, 30 и УПФ в общ размер на 7 795,38 лв., й лихви в размер на 13 924,35 лв., при декларирани ДДФЛ в размер на 0.00 лв., вноски за ДОО, 30 и УПФ в общ размер на 7 795,38 лв.“, докато в РА установените публични задължения са в общ размер на 38718,25 лв., от които 24 793,90 лв. задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ и лихвите за просрочия към тях в размер общо на 13924,35 лв. Нито в таблица 3, нито в таблица 1 на РА са установени допълнително описаните в решение № 148 от 28.01.2022 г. на директора на Д. публични задължения за ДОО, 30 и УПФ.

По отношение въпросите за компетентността на органите по приходите, извършили ревизията и преминаването на същата по реда на чл. 122 от ДОПК, Върховният административен съд се е произнесъл с Решение № 11112 от 17.10.2024 г. по адм. дело № 9519/2023 г. и решение № 5375 от 11.08.2023 г. по адм. дело № 3351/2022 г. на АССГ, Първо отделение, 66 – ти състав, поради което настоящият съдебен състав няма да ги изследва повторно.

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е местно физическо лице по смисъла на ЗДДФЛ с постоянен адрес и център на жизнени интереси в Република България по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗДДФЛ и на основание чл. 6 и чл. 12 от закона е данъчно задължено лице за облагаемия си доход през данъчната година от източници в РБългария и от чужбина.

Съгласно нормата на чл.6 от ЗДДФЛ, местните физически лица са данъчно задължени за облагаемия си доход, получен през определената данъчна година от източници в страната и от чужбина. Сумата на годишния данък се определя върху данъчната основа, представляваща сбор от доходите от всички източници и се изчислява като 10 процентна ставка по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за периодите след 31.12.2007 г. Данъчната основа е облагаемия доход за съответната данъчна година, намален с разходите за дейността и предвидените в съответния материален закон вноски и облекчения. При условие, че данъчно задълженото лице има доходи едновременно от два или повече източника, данъчната основа за общия годишен доход представлява сборът от данъчните основи, определени поотделно за всеки източник на доход, в съответствие с разпоредбите на глави от седма до единадесета. Съгласно чл.50 от ЗДДФЛ, местните физически лица подават ГДД по образец. На основание чл.53 от ЗДДФЛ срокът за подаване на ГДД е до 30 април

на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Придобитите от физическото лице доходи могат да бъдат определени като облагаеми и необлагаеми. Облагаеми са доходите от всички източници придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон, доходите, подлежащи на облагане с окончателен данък по реда на глава шеста от ЗДДФЛ или с окончателен данък по реда на ЗКПО, както и доходите, подлежащи на облагане с патентен данък по реда на ЗМДТ. В ЗДДФЛ са посочени следните източници на доходи - доходи от трудови правоотношения, доходи от стопанска дейност като едноличен търговец, доходи от друга стопанска дейност /вкл. и дохода на лица, регистрирани като земеделски производители/, доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество, доходи от прехвърляне на права или имущество, доходи от източниците, посочени в чл. 35, т. 1 - 5 ЗДДФЛ, както и доходи по чл. 37 - 38 от закона.

Анализът на разпоредбите, уреждащи тези видове доходи води до обосновавания извод, че те се получават въз основа на съществували, съществуващи и/или развиващи се правоотношения, по повод на които за съответното лице се поражда притежание за оценимо в пари право, като от друга страна по силата на тези правоотношения е породена корелативна връзка платец на доход - получател на доход. Т.е. понятието „източник на доход“ предполага наличието на правоотношение, по силата на което за съответното лице е породено вземане за оценимо имуществено право, и/или прехвърлящо такова имуществено право лице или лица, които от гледна точка на данъчния закон се квалифицират като платец на дохода. В чл. 12, ал. 1 ЗДДФЛ е предвидено, че облагаеми по този закон са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. Според чл. 15 данъчната година е календарната година, а в чл. 17 ЗДДФЛ е предвидено, че общата годишна данъчна основа е сумата от годишните данъчни основи по чл. 25, 30, 32, 34 и 36 ЗДДФЛ, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения.

По отношение на спорните по делото въпроси, настоящият съдебен състав приема, че не е доказан произхода на твърдените за налични в брой средства в размер на 248043,19 лв. от жалбоподателя, тъй като техният произход се базира на представените Справки за осигурителна база в Испания в периода април 2005 – септември 2014 г. Действително може да се приеме, че върху такива доходи оспорваният е бил осигуряван в другата държава, но това не е достатъчна индиция, която да установява наличието в брой на цялата сума. Нещо повече, от материалите по делото не може да се установи, че И. А. за посочения 11 годишен период е разполагал с други средства, с които да обслужва обикновените си житейски нужди – за храна, подслон, консумативи и пр. Допълнително от материалите по делото и по –точно приложените приходни ордери към решенията на едноличния собственик на капитала на „Ивотранспрес“ ЕООД за извършването на допълнителни парични вноски (л. 324- 359, том 2, адм. дело № 3351/2022 АССГ) не са съпроводени с банкови преводи, за да може да се направи безспорен извод, че са налични към дадения момент.

По тези съображения, настоящият съдебен състав прави извод за липсата на доказателства, че жалбоподателят е разполагал със сумата в размер на 248043,19 лв., поради което не може да се приемат за достоверни твърденията му. Следователно за 2014

г. правилно с РА е определено начално салдо в размер на 5000,00 лв.

За същата година на база представеното банково извлечение от „Сосиете женерал експрес банк“ АД за периода 01.04.2014г. – 21.08.2014г. сумата на всички получени преводи от Испания по банковата сметка на жалбоподателя за 2014г., отразени и в РД е 33 567,95 лв. Съобразно данните в същото банково извлечение, предоставените от ревизираното лица заеми на С. П. – М. от 9900 лв. и на М. Т. С. от 9500 лв. през 2017г. са възстановявани на части – от С. П. – М. през 2017г. – 802 лв., през 2018г. – 3000,73 лв. и през 2019г. – 5511,20 лв. От М. С. също на части са връщани през 2018г. – 3000 лв. и през 2019г. – 3000лв. При тези установявания, ВЛ е преизчислило паричните потоци, като за 2014г. е приела постъпления общо в размер на 59 127,95 лв.(от трудови правоотношения 1560 лв., от прехвърляне на имущество 1000лв., от преводи от Испания 33567,95 лв., преведени суми от И. транс прес ЕООД-23 000 лв), а като разходи – 234 245,55 лв. предоставени средства на Ивотранспрес ЕООД, заплатени данъци от 334,07 лв., дарения от 474,60 лв. или общо разходи – 235 054, 19 лв. Тук следва да се отчете обстоятелството, че органите по приходите при изготвяне на паричния поток на приходите не са посочили правилно сумата на получени доходи от Испания – РА (л. 61 гръб, таблица, ред 11) – 27710, 45 лв., вместо правилната сума в размер на 33567,95 лв., която е установено от ССЕ и кореспондира в записите на извлечението на Сосиетеженереал (л.161-168). При това положение приходите са в размер на 59 127, 95 лв., а не както е са приели органите по приходите – 53270,45 лв. При това положение средствата за 2014 г. са 5000,00 лв. – начално салдо, приходи – 59 127,95 и разходи – 235 054,19 лв. и установеното превишение е в размер на 175926,24 лв. При налични средства в края на данъчния период – 6335, 58 лв. Следователно данъка за внасяне, определен по реда на чл. 48 ЗДДФЛ е в размер на 17 592,62 лв. и лихва в размер на 11296,90 лв. При тези изводи РА следва да се отмени за установените публични задължения на жалбоподателя за сумата над 17 952, 62 лв. и лихви над 11 296,90 лв.

За 2015г., съобразявайки забрана за влошаване положението на ревизираното лице, началното салдо е определеното с РА, а именно 6335,58 лв., от които 5000,00 лв. налични и сметки – 1335,58 лв., не е констатирана разлика между постъпленията, описани в РА и ССЕ, като същите са в размер общо на 71559,23 лв.. Не се констатира разминаване и при установените разходи от органите по приходите и ССЕ, които са в общ размер на 74 968,36 лв. При това положение разходите превишават приходите със сумата от 3 409,13 лв. Но, след като се вземе предвид наличното начално салдо към 01.01.2015 г., което е в размер 6335,58 лв., определено от органите по приходите, се установява превишение на приходите над разходите с 2976, 45 лв. (71559,23 лв.+6335,58 лв.= 77894,81 лв.; 77894,81 лв. – 74968,36 лв.= 2926,45 лв.). Следователно РА в тази му част е незаконосъобразен и следва да се отмени.

За 2016г. началното салдо е в размер на 10546,68 лв., съгласно посоченото в РА (л. 65). Съдът кредитира приходите, установени от ВЛ общо в размер на 93802,55 лв. (върнати от собственото ЕООД – 32350лв., получен ипотечен кредит 55 500 лв., доходи от ТПО – 5001,92 лв., и др.доходи, подробно посочени в изготвения паричен поток-л.303 от делото) и разходи - 75 259,85 лв. Следователно паричните средства, с които е разполагал жалбоподателя през 2016 г. са в размер на 29 089, 38 лв., както следва 10 546, 68 лв.

(налични)+93 802,55 лв. (приходи) = 104 349,23 лв., от които се извадят направените разходи се получава налично крайно салдо в края на периода – 29 089,38 лв. За тази година с РА не е установено превишение на разходите над приходите.

За 2017г. съдът определя начално салдо в размер на 29 089, 38 лв. (налично в края на 2016 г.) Кредитира установените приходи от ССЕ, които се потвърждават от материалите по делото, а именно постъпления общо в размер на 38545,13лв. (върнати от собственото ЕООД и от С. М. – 34282лв. и доходи от ТПО – 350,96 лв., от прехвърлянене имот 3600 лв. необлагаеми 139,20 +172,97 лв.), а не както са посочени в РА – 37 743,13 лв., и разходи - 78551,43 лв.. Към годишните приходи в размер на 38 545,13 лв. съдът прибавя началното салдо в размер на 29 089,38 лв., което прави сбор от 67 634, 51 лв. В този случай разходите надвишават приходите с 10 916,92 лв., поради което следва да се определи данък в размер на 1091,69 лв. и лихва към него в размер на 368,24 лв. Следователно РА трябва да се отмени за определените публични задължения на оспорващия за сумата над 1091, 69 лв. и за лихвите за сумата над 368,24 лв.

За 2018г. отново съобразявайки забраната за влошаване положението на ревизираното лице, съдът приема за начално салдо, посоченото в РА, в размер на 5229,35 лв. Съдът кредитира заключението на ССЕ, тъй като установените постъпления кореспондират с писмените доказателства по делото, като постъпленията в общ размер на 81 560,73лв. (върнати от собственото ЕООД и от М. С. и С. М. – 81 560,73лв.), а не както е посочено в РА – 75560,00 лв., в който не са взети предвид върнатите от М. суми. Не се установява различие в разходите в размер на 92459,54 лв.. Следователно налични средства първоначално салдо и постъпления (5229,35 лв.+81560,73 лв.) е в размер на 86790,08 лв. При това положение превишението на разходите над приходите е в размер на 5669, 46 лв. На тази сума се дължи данък по чл. 48 ЗДДФЛ, който е в размер на 566,95 лв. и лихва в размер на 133,89 лв. Следователно РА подлежи на отмяна за сумата над 566,95 лв. – данък и лихви над 133, 89 лв.

За 2019 г. не е установено превишение на разходите над приходите и с РА не са определени допълнителни данъчни задължения.

При изчисляване размера на лихвите, съдът използва данъчния калкулатор на НАП - [Портал за електронни услуги на НАП](#).

По изложените съображения РА следва да се отмени изцяло в частта на установени публични задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ и да отмени частично за установените задължения за 2014 г. 2017 г. и 2018 г., както следва: за 2014 г. определените задължения за довносяне над 17 592, 62 лв. и лихви над 11 296,90 лв.; за 2017 г. определените задължения за довносяне над 1 091, 69 лв. и лихви над 368.24 лв. и за 2018 г. определените задължения за довносяне над 566,95 лв. и лихви над 133, 89 лв.

Като материален интерес съдът отменя РА за сумата в размер от 7667,96 лв. (главница и лихви), представляващи 20% от материалния интерес и го потвърждава в размер 31 050,29 лв. (главница и лихви) или 80% от материалния интерес.

При този изхода на делото следва да се уважат искания на страните за присъждане на сторените от тях разноски, съобразно отменената и потвърдена част на РА, съгласно процентното отражение върху материалния интерес.

Жалбоподателят претендира разноски в общ размер на 3950,00 лв., от които 500,00 лв. –

адвокатско възнаграждение пред административния орган; 1100,00 лв. адвокатско възнаграждение по адм. дело № 3351/2021 г. на АССГ; 550 лв. – държавна такса и депозит за вещо лице и 1800 лв. – адвокатско възнаграждение по адм. дело № 9519/2023 г. на ВАС. Съдът намира, че в настоящето производство не се дължи произнасяне по направените разходи от жалбоподателя пред административния орган, поради което изключва от претендирата сума разходите в размер на 500,00 лв. за адвокатско възнаграждение пред ответника. От останалата сума за разноски – 3450,00 лв. на оспорващия следва да се присъдят само 690,00 лв., представляващи 20%.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 226, ал. 3 във вр. чл. 161, ал. 1, изр. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, за всяка инстанция в размер на 3134,00 лв. или общо 9402,00 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. второ от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на И. П. А., Ревизионен акт № Р – 2222 – 05200 -07054 – 091 - 001 от 26.08.2021 г., потвърден с решение № 148 от 28.01.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, в оспорената част на установени резултати по ЗДДФЛ 2015 г..

ОТМЕНЯ по жалбата на И. П. А., Ревизионен акт № Р – 2222 – 05200 -07054 – 091 - 001 от 26.08.2021 г., потвърден с решение № 148 от 28.01.2022 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, в оспорената част на определените задължения по ЗДДФЛ 2014 г. за довносяне над 17 592, 62 лв. и лихви над 11 296,90 лв.; за 2017 г. определените задължения по ЗДДФЛ за довносяне над 1 091, 69 лв. и лихви над 368.24 лв. и за 2018 г. определените задължения по ЗДДФЛ за довносяне над 566,95 лв. и лихви над 133, 89 лв.

ОСЪЖДА И. П. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 9402,00 (девет хиляди четиристотин и два) лева.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на И. П. А., ЕГН [ЕГН] сторените съдебно – деловодни разноски по делото в размер на 690,00 (шестстотин и деветдесет) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Съдия: